

Handlinger eller bruger Uttringer, der som utugtige skjønnes at være rettede paa Læsernes eller Tilhørernes "sandskelige Ophidselse", saa kan den Klage aldrig komme frem, at man derved skulde gjøre et Indbægreb i Kunst og Videnskab, og man kan navnlig ikke sige, at enhver utugtig Handling, uden Hensyn til Tiemedet, skulde være strafbar. Det er efter min Mening en Redaktionsændring, som ikke kan skade Lovforslaget, men kun gjøre det tydeligt, og ganske den samme Ændring vil jeg foreslaa ved de to sidste Linier i Paragrafen. Der staar jo nemlig: "Samme Straf anvendes paa den, der offentlig eller dog for en større Kredts fremstiller, sælger, uddeler eller paa anden Maade udbreder Afbildninger af utugtige Handlinger eller som skjønnes etc." Der staar, at enhver Afbildning af utugtige Handlinger skulde være forbudt. Naar man gjør den samme lille Rettelse og redigerer Punktumet saaledes: "Samme Straf anvendes paa den, der offentlig eller dog for en større Kredts fremstiller, sælger, uddeler eller paa anden Maade udbreder Afbildninger, der som utugtige skjønnes at være rettede paa Beskuernes sandskelige Ophidselse", saa tror jeg, at enhver Indbending mod Lovforslaget maa forstumme.

Blom: Jeg kan ganske sympathisere med det foreliggende Forslag, forsaavidt det ønskes at sætte en Stopper for en Trafik, som vist finder Sted i større Omfang, end man sædvanlig gjør sig Forestilling om. Jeg kan derfor ganske sympathisere med, at Straffebestemmelserne for den Art af Forseelser, som Forslaget handler om, blive skjærpede, og at man navnlig gaar bort fra Mulkt-Bestemmelser i et Forhold, hvor det meget let kan vise sig fordelagtigt at trodse Lovens Forbud, idet der vil kunne indvindes mere ved at trodse Forbudet og tage den Mulkt, der følger paa, end ved at holde sig Loven efterrettelig. Forsaavidt kan jeg ganske slutte mig til Forslaget. Derimod skjønner jeg ikke, at den Maade, hvorpaa dette definerer den Forseelse eller de Forseelser, som det vil ramme, er aldeles heldig. Det forekommer mig, at dette Forsøg paa at definere Handlingens Bestaenhed paa den ene Side lettelig vil føre til, at Domstolene og ligeledes de Myndigheder, som beslutte Anklagen, ville trykke sig ved at bruge Loven og dens Straffebestemmelser, navnlig naar disse sidste ere blevne saa haardt skjærpede, som det er i Lovforslaget, medens jeg paa den anden Side frygter for, at en Gang i Fremtiden — for Dieblisset er der vel ikke nogen stor Fare derfor — Stemninger og Til-

stande kunde faae Overhaand i Nationen, hvorunder man kunde misbruge denne Lov til at gribe ind, hvor man, i det Mindste naar man er en Ven af Uttringsfriheden, ikke kan ønske, at der skal gribes ind. Jeg tror derfor, at Landsstinget vilde gjøre Ret i at tage under nøie Overveielse, om der egentlig er Noget bundet ved denne skærpede Definition af Forseelsen, fremfor at det nuværende Udtryk blev staaende eller maatte forandredes derhen, at Straffebestemmelsen, i Stedet for alene at gjælde utugtige Handlinger kom til at gjælde alle uterlige Handlinger, uterlige Skrifter og uterlige Fremstillinger. Dermed skal jeg henstille Sagen til Overveielse.

Justitsministeren (Nellemann):

Det er naturligvis en meget vanskelig Sag i en Lov eller anden lignende i Følge sin Natur korthættet Bestemmelse at sammenfatte alle de Hensyn, som der kan være Tale om at gjøre gjældende her. Det bliver altid nødvendigt, at man i Love af denne Art noget maa holde sig til den udviklede juridiske Praxis og den Forstaaelse af Ord og Udtryk, som deri har gjort sig gjældende. Derfor maa jeg naturligvis hævde, at denne Lov maa ses i Belysning af den gjældende Ret og den Praxis, der har udviklet sig, og da navnlig forsaavidt angaar Fortolkningen af saadanne Udtryk, som utugtig, uterlig o. s. v. Det er jo terminologiske Udtryk, som ogsaa forekomme i den gjældende Strafferet, og med Hensyn til hvilke der gjennem Domme har uddannet sig en meget betydelig Praxis. En saadan er man nødt til at støtte sig til. Hvis man nemlig skulde komme ind paa med tilstrækkelig Udførlighed at definere den Slags Udtryk i selve Loven, saa vilde Loven blive en Afhandling paa flere Sider, forsaavidt man da ellers skulde trænge dybere ind i Emnet. Jeg tror, at den Praxis, der har udviklet sig i den Henseende, er af den Bestaenhed, at man i det Hele kan støtte sig til den, og altsaa kun behøver at udtrykke sig videre, forsaavidt man ønsker at gaa videre. For Resten følger det jo af sig selv, at en Lov af denne Natur særlig egner sig til at behandles i et Udvalg, og jeg har derfor ikke det Mindste mod den sidste ærede Talers Uttringer, forsaavidt de gik ud paa at opfordre Landsstinget til nøie at prøve Sagen. Jeg har selv forudsat, at det vilde ske paa den Maade, at Sagen henvises til et Udvalg. — Jeg tror i Øvrigt, at Lovens Affattelse er en saadan, at der ikke er nogen Fare for, at Videnskab eller Kunst skulde blive generede af den. Naar